16/06/20 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଥମ ପାଠ ହେଉଛି — ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ, ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଲେ ବାବାଙ୍କର ୟାଦ ରହିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ କେଉଁ ଗୁପ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଛି, ଯାହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପିତା ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେହି ପାଠପଢ଼ାରୁ ମିଳୁଥିବା ଖୁସି ରୂପକ ଗୁପ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ -- ଆମେ ଯେଉଁ ପାଠ ପଢୁଛୁ ତାହା ଭବିଷ୍ୟତ ଅମରଲୋକ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଏହା ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣ କର, କେବଳ ଏହି ପ୍ରଥମ ପାଠକୁ ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖ ତେବେ ଖୁସିର ସମ୍ପତ୍ତି ଜମା ହୋଇଚାଲିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିଛ ? ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବସିଛ ? ଆମମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହି ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ଯେ ଆମେ ଦେହ ନୁହେଁ, ଆତ୍ମା ଅଟୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ- ଅଭିମାନୀ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ପିଲାମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଘଡି ଘଡି ଦେହ- ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି — ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହୁଛ ? ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଆସିବ, ଯଦି ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହେବ ତେବେ ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ମନେପଡିବେ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଶବ୍ଦ ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ମୋ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ଏହି କଥାକୁ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିଛ । ଏବେ କେବଳ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରାଯାଉଛି । ନିଜକୁ ଦେହ ଭାବିଲେ ବାବା ମନେପଡିବେ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ପାଠ ପକ୍କା କର — ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା ପାଇଁ କାହାକୁ କେବେ ଶିଖାଯାଏନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ୟାଦ କର, ଆତ୍ମ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଦେହ ସହିତ ଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧ ମନେ ପଡିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ -- ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ବାବା ଆସ ଏବଂ ଆମକୁ ଏହି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କର । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବୁ ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଏବେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ରହିବାର ନାହିଁ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଆମର ଭବିଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅମରଲୋକ ନିମନ୍ତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଅମର ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏଠାରେ ଯେବେ ବସୁଛ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ରହିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଆମେ ଏବେ ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ଅଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଦେବତା ଥିଲ, ଏବେ ଜାଣୁଛ ତୁମେ କିପରି ସିଢ଼ିରେ ଓହ୍ଲାଇଛ । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି । ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଅଲଗା ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଅଲଗା ଅଟେ । ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ହିଁ କେବଳ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଗୁପ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପଢୁଛ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସକାଳୁ ଉଠି ଚଲାବୁଲା କର, ପ୍ରଥମେ ଏହି ପାଠ ମନେ ପକାଅ ଯେ ଆମେ ସବୁ ହେଉଛୁ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଆମର ରୁହାନୀ ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଏବେ ବଦଳିବାର ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖର ଦୁନିଆ, ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହା ରୁହାନୀ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାର ପିତା । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀ । ଏବେ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଟାଇ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡିବାକୁ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ମୋର ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନାହାନ୍ତି । ଆମେ ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ୟାଦ କରୁଛୁ । ଦେହକୁ ମଧ୍ୟ ୟାଦ କରୁନାହୁଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହକୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏହି ଶରୀର କିପରି ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି କରି ଶରୀର ଛାଡିଦେବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ନିଜ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ଘୋଟୁଥାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ କର — ବାବା, ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହି କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ରହିଛି ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପଢ଼ାଉନାହାନ୍ତି । ଏହା ବୁଦ୍ଧିରେ

ପକ୍କା କରିବା ଉଚିତ୍ । ପଢ଼ିବାକୁ ତ ହେବ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଦେହଧାରୀ ପଢ଼ାଇବେ, ଇଏ କିନ୍ତୁ ଦେହଧାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପୁରୁଣା ଦେହର ଆଧାର ନେଇ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛି । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏପରି ପଢ଼ାଉଛି । ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ପଢ଼ାଇବି । ଏବେ ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ହିଁ ତୁମ ମାନଙ୍କର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ, ମୁଁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟେ । ମୋତେ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହେଁ, ସେ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିମାନ ଅଟେ । କେମିତି ପତନ ମାର୍ଗକୁ ନେଇଆସିଛି । ଏବେ ସବୁ କଥା ମନେପଡୁଛି ନା । ୮୪ ଚକ୍ରର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି । ଏହା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହିଁ କଥା । ବହୁତ ଲୋକ ପଚାରିଥାନ୍ତି ଯେ ପଶୁମାନଙ୍କର ଗତି କ'ଣ ହେବ ? ଆରେ, ଏଠାରେ ପଶୁମାନଙ୍କର କଥା କୁହାଯାଉ ନାହିଁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି, ବାହାର ଲୋକ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ କ'ଣ କଥା ହେବେ । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ, କିଛି ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, କେବଳ ଓଲଟା ସିଧା ପ୍ରଶ୍ନ କରିବେ । ୭ ଦିନର କୋର୍ସ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝିନଥା'ନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଆମର ବେହଦର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଯିଏ ପୁରୁଣା ଭକ୍ତ ଓ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ସବୁକଥା ଆସିଯାଉଛି । ଭକ୍ତି କମ୍ କରିଥିଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ କମ୍ ଜ୍ଞାନ ରହିବ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପୁରୁଣା ଭକ୍ତ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଭଗବାନ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଫଳ ଦେବେ ଏକଥା କ'ଣ ଜଣା ଅଛି ? ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଏବଂ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଲଗା । ସାରା ଦୁନିଆ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଛି, କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ କେହି ଏ ପାଠ ଆସି ପଢୁଛନ୍ତି । ଏ ଜ୍ଞାନ କେତେ ମଧୁର । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଜାଣିବେ ନା । ତୁମେମାନେ ଆଗରୁ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନଥିଲ । ଶିବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । କେତେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ଶିବଙ୍କର ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ଜଳ ଢ଼ାଳିଥାନ୍ତି, ଶିବାୟ ନମଃ ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି, କାହିଁକି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, କିଛି ହେଲେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ କୁଆଡେ ଗଲେ କାହାକୁ କିଛି ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ନିଜର ପୂଜ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍‌ମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଅମୁକ ସମ୍ବତରେ ଆସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପତିତ ପାବନ ମଧ୍ୟ ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଦେଖ ତୁମମାନଙ୍କୁ କିପରି ଆସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । କେତେ ଧୁମଧାମରେ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, କେତେ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ଦେଖ । ଦୁହେଁ ତ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ଅନ୍ନର ହାଣ୍ଡି ଚଢ଼ାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ତ ବହୁତ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଗ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଫରକ କାହିଁକି ରହିଛି ? କାରଣକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଶ୍ରୀନାଥ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥ ଉଭୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଳା କରିଦେଇଛନ୍ତି । କାରଣ ତ କିଛି ହେଲେ କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଜଗତନାଥ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ଅଥବା ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ? ରାଧା-କୃଷ୍ଣ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ କ'ଣ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଦିନେ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛୁ । ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଆସିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାପାଇଁ ଆମେ ପଢୁଛୁ । ଏହି ପାଠ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପଢ଼ାଉନାହାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ ଭକ୍ତିର ସାଗର ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପତିତ ପାବନ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ ପୁଣି ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି କେବଳ ପତିତମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଏହା ସ୍ୱର୍ଗ ନୁହେଁ । ବୈକୁଣ୍ଠ କେଉଁଠି ରହିଛି, ଏହା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । କେହି ଦେହ ତ୍ୟାଗ କଲେ କହିଥା'ନ୍ତି ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଗଲା । ତେବେ ପୁଣି ନର୍କର ଭୋଜନ ଆଦି କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ଖୁଆଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ବହୁତ ଫଳ ଫୁଲ ଆଦି ଥିବ । ଏଠାରେ କ'ଣ ଅଛି ? ଏହା ହେଉଛି ନର୍କ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ବାବା ଉପାୟ ତ ବତାଉଛନ୍ତି — କଳ୍ପ କଳ୍ପ ବାବା ହିଁ ରାସ୍ତା ବତାଉଥାନ୍ତି । କେବଳ ମୋତେ ୟାଦ କଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ କହୁଛ ବାବା ଆମେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲୁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଏହି ଅମରକଥା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛୁ । ଶିବବାବା ହିଁ ଅମରନାଥ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପାର୍ବତୀକୁ ବସି ଅମର କଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିକୁ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝିଛ । କଥାରେ ଅଛି -- ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଦିନ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରାତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ ନା । ଆଦିଦେବ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆଦଦେବଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଦେବୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କେତେ ପ୍ରକାରର ନାମ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରିଥିବାରୁ ତୁମମାନଙ୍କର ଗାୟନ ରହିଛି, ଯେଉଁ ଭାରତ ଦିନେ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲା ତାହା ପୁଣି ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ରାବଣରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା ।

ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ, ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତିର ଅବିନାଶୀ ଦଶା ପଡିଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଅମରପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ । ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବାପାଇଁ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ବସିଛି । ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଅମରପୁରୀକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ । ବାକି ପାଠପଢ଼ାରେ ସ୍ଥିତି ତଳ ଉପର ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଭଗବାନୁବାଚ କାମ

ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଗୀତାକୁ ସମସ୍ତେ ତ ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିକାରକୁ କେହି ଜିତୁନାହାନ୍ତି । ଭଗବାନ କେବେ ଏକଥା କହିଥିଲେ ? ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ପୁଣି ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି କାମ ବିକାରର କଥା, କାମଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ହିଁ ପତିତ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ଜଣାପଡୁଛି, ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଘୂରିଚାଲିଛି । ଆମେ ପତିତ ହେଉଛୁ, ପୁଣି ବାବା ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି — ଡ୍ରାମାନୁସାରେ, ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମେ ଭଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲଫଙ୍କୁ ସ୍ମାଦ କର ଓ ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲୁ ପୁଣି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦେବା ଅନୁଚିତ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସତ୍ ରାସ୍ତା ବତାଇଚାଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମାଦ କଲେ ପାପ ନାଶ ହେବ । ପତିତ ପାବନ ବୋଲି ତୁମେମାନେ ମୋତେ ହିଁ କହୁଛ ନା । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ପତିତ ପାବନ କିପରି ଆସି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଏକଥା କହିଥିଲେ ଯେ ମାମେକମ୍ ସ୍ମାଦ କର । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗାଗ୍ନି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପାପ ଦଗ୍ଧ ହେଉଛି । ଖାଦ ବାହାରି ଯିବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । ସୁନାରେ ମଧ୍ୟ ଖାଦ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ଅଳଙ୍କାର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମାରେ କିପରି ବିକାରର ଖାଦ ପଡୁଛି, ତାକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି ଯଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆସି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ତ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ବୈଷ୍ଣବ ଥିଲୁ । ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଥିଲା । ଏବେ ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତୁମେମାନେ ଡବଲ୍ ବୈଷ୍ଣବ ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସତ୍ୟ (ପ୍ରକୃତ) ବୈଷ୍ଣବ । ସେମାନେ ବିକାରୀ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମର ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମାଦ କରୁଛ ଏବଂ ତାପରେ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ତାହା ତୁମେମାନେ ଧାରଣ କରୁଛ । ତୁମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛ । ଦୁନିଆରେ ଅଳ୍ପକାଳ, ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମପାଇଁ ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ରାଜତ୍ୱ ହେଉଛି ୨୧ ପିଢ଼ିର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟ ଅତିକ୍ରମ କରୁଛ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇନଥାଏ । ତୁମେମାନେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ମୃତ୍ୟୁ ହେବାର ସମୟ ନିକଟ ହୋଇଗଲେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ନୂଆ ଶରୀର ନେବୁ । ତୁମେମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ତୁମ ମନରେ ଖୁସିର ବାଜା ବାଜୁଛି । ତମୋପ୍ରଧାନ ଶରୀରକୁ ଛାଡି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଶରୀର ନେବା ଏହା ତ ଖୁସିର କଥା । ସେଠାରେ ପ୍ରାୟତଃ ୧୫୦ ବର୍ଷ ଆୟୁ ରହିବ । ଏଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି କାହିଁକିନା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଯୋଗ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ ସେମାନଙ୍କର ସବୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନରେ ଥିବ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେଲେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୁଃଖ ଦେବ ନାହିଁ, କେବେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବଶରେ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ବୃହସ୍ପତିର ଅବିନାଶୀ ଦଶା । ବୃକ୍ଷପତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ବୀଜ ଉପରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉପରବାଲା କହି ସ୍ମାଦ କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ସେ ଥରେମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି ଅମରକଥା ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ । ଅମରକଥା କୁହ କିମ୍ବା ସତ୍ୟନାରାୟଣ କଥା କୁହ, ସେକଥାର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣର କଥା ଦ୍ୱାରା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଅମରକଥା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ଅମର ହେଉଛ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସମସ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ଅଧିନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବୃକ୍ଷପତି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ସଚ୍ଚା ବୈଷ୍ଣବ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ପ୍ରଥମ ପାଠକୁ ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଆମର ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ ଏବେ ବଦଳିବାକୁ ଯାଉଛି... ଏହିପରି ଭାବରେ ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଜ୍ଞାନର ସ୍ମରଣ ଚାଲିଥାଉ ।

ବରଦାନ:- ନିଜ ପ୍ରତି ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରର ଅବିଦ୍ୟା ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅଖଣ୍ଡ ଦାନୀ, ପରୋପକାରୀ ହୁଅ ।
ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯେପରି ନିଜର ବିଶ୍ରାମ କରିବାର ସମୟକୁ ମଧ୍ୟ ସେବାରେ ଲଗାଉଥିଲେ, ନିଜେ ନିର୍ମାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ, ଯେକୌଣସି କର୍ମରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା ସୁନାମ ବା ପ୍ରଂଶସାକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ନାମ, ମାନ-ସମ୍ମାନ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ସବୁଥିରେ ପରୋପକାରୀ

ହୋଇଥିଲେ । ନିଜକୁ ପଛରେ ରଖି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖୁଥିଲେ, ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ସେବାଧାରୀ କରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାଲିକ କରିଥିଲେ । ପିଲାମାନଙ୍କର ସୁଖରେ ନିଜର ସୁଖ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ଏହିଭଳି ନିଜର ପିତାଙ୍କ ସମାନ ଇଚ୍ଛାମାତ୍ରର ଅବିଦ୍ୟା ଅର୍ଥାତ୍ ମସ୍ତଫକିର ହୋଇ ଅଖଣ୍ଡଦାନୀ, ପରୋପକାରୀ ହୁଅ, ତେବେ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତୀବ୍ରଗତି ଆସିଯିବ । ଅଭିଯୋଗ ତଥା ସମସ୍ୟାର କାହାଣୀ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନ, ଗୁଣ ଏବଂ ଧାରଣାରେ ସିନ୍ଧୁ ହୁଅ କିନ୍ତୁ ସ୍ମୃତିରେ ବିନ୍ଦୁ ହୁଅ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***